

Sygn. akt IV CSK 494/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku M. K.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Starosty B., S. N., Gminy O., D. J., T. K. N., T. K. i E. D.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w B.

z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. orzeka, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania
związane ze swym udziałem w sprawie**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. K. uzasadnił wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 30 stycznia 2014 r. występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych:

„czy w sprawie o zasiedzenie należy badać wyłącznie relacje wnioskodawca - właściciel, czy też wnioskodawca - posiadacz zależny (w niniejszej sprawie W. D.) [...],

czy incydentalne przekazywanie płodów rolnych (w niniejszej sprawie przede wszystkim ziemniaków) byłemu właścicielowi nieruchomości, a aktualnemu na datę rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia - użytkownikowi (posiadaczowi zależnemu) nieruchomości, można potraktować jako formę wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości [...],

czy wobec zmiany właściciela nieruchomości, przy zasadniczo niezmienionym charakterze relacji wnioskodawca - były już właściciel nieruchomości, można przyjąć posiadanie zależne wnioskodawcy, w oderwaniu od jego relacji z nowym właścicielem, odnosząc się wyłącznie do tej swoistej „odpłatności w naturze” wyłącznie wobec byłego właściciela, pozbawionego prawa własności tej nieruchomości”.

Okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania miała być również „konieczność dokonania prawidłowej wykładni art. 336 w zw. z art. 172 § 1 i 2 k.c., gdyż budzą one poważne wątpliwości w kontekście ustalenia, w stosunku do jakiego podmiotu (w niniejszej sprawie byłego właściciela - aktualnego użytkownika, czy właściciela) należy badać przymiot samoistności bądź zależności posiadania”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu

Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący nieskutecznie powołał się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Do jej wykazania konieczne jest precyzyjne sformułowanie określonego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, powołanie przepisów, które stanowiły źródło jego powstania, zaprezentowanie juretrycznej argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych, a także świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, ponadto wskazanie, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Kwestie przedstawione przez wnioskodawcę nie stanowią istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Uzasadniając wniosek skarżący poza postawieniem kilku otwartych pytań ograniczył się do powtórzenia części zarzutów skargi oraz argumentacji przedstawionej na ich uzasadnienie. Pytania te oraz uzupełniające je wywody wskazują, że skarżący zmierzał do poddania kontroli Sądu Najwyższego prawidłowości zaskarżonego orzeczenia oraz trafności sformułowanych w skardze zarzutów, nie zaś wyjaśnienia istotnych, abstrakcyjnie ujętych problemów prawnych, które budziłyby poważne wątpliwości i wymagały usunięcia w ramach rozpoznania nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Pytania zostały tak mocno osadzone w okolicznościach faktycznych sprawy, że odpowiedź na nie byłaby równoznaczna z rozpoznaniem skargi. Ponadto, postawione kwestie nie wywołują wątpliwości, których rozstrzygnięcie mogłoby spowodować rzeczywiste trudności.

Niewykazana pozostała także przesłanka przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżący, powołując się na nią, w istocie sformułował pytanie, które postawił już wcześniej w nieco innym ujęciu, prezentując określone „zagadnienia”. Obie te przesłanki mają niezależny charakter i wymagają różnej argumentacji. Niezależnie od tego wnioskodawca nie przedstawił argumentów, które mogłyby wskazywać na to, że wykładnia powołanych przepisów budzi poważne wątpliwości lub wywołuje

rozbieżności w orzecznictwie sądów, a takiego uzasadnienia wymaga skuteczne powołanie się na tę przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi orzeczono stosownie do art. 520 § 1 w zw. art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.